Р Е Ш Е Н И Е
№ 44654

гр. София, 13.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска
ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Пенка Велинова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8618** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба от Н. И. И., чрез процесуалния му представител адв. А. Д. срещу решение №1566/04.05.2026 г., постановено по АНД №17918/2025 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 10786162, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и при нарушение на материалния закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63и от ЗАНН. В жалбата се релевират множество възражения, които по същността си приповтарят вече изтъкнатите такива в хода на производството пред софийския районен съд. Конкретно се изтъква процесуална недопустимост на постановеното решение, доколкото конституираната като ответник по делото Столична дирекция на вътрешните работи, като юридическо лице и административна структура в системата на МВР, няма самостоятелна правна правосубектност и не може да бъде административно-наказващ орган. Излагат се и оплаквания за съществени процесуални нарушения, изразяващи се в непълно окомплектоване на делото, липса на административно-наказателната преписка в електронната папка, отказ на съда да уважи доказателствени искания и формален подход при анализа на доказателствата. Оспорва се и валидността на електронния фиш, като се поддържа, че не е ясно кой орган го е издал, че е връчен след изтичане на преклузивните срокове, както и че не съдържа необходимите реквизити. По

съществото на спора се твърди и, че техническото средство не установява всички релевантни факти, липсва оригиналният файл от устройството, а съдът не е извършил пълна и обективна оценка на доказателствата. Подробни съображения се излагат и в депозирани по делото писмени бележки. Претендира се обезсилване на обжалваното решение, в условията на алтернативност - неговата отмяна и постановяване на ново решение по съществото на спора с отмяна на обжалвания електронен фиш. Заявява искане за присъждане на разноски за две инстанции.
От пълномощника на касатора адв. Д. е депозирано и искане за спиране на производството на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК и на основание чл. 124, ал. 3 и чл. 125 от ЗСВ отправяна на искане до председателя на Върховния административен съд за издаване на тълкувателно постановление, с оглед наличието на противоречива практика по чл. 34 от ЗАНН. Депозирано е и искане за сезиране на Конституционния съд на основание чл. 150, ал. 2 от КРБ за установяване на несъответствие между чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и чл. 4, ал. 1 и чл. 56 от КРБ закрепващ принципа на правовата държава.
Ответникът по касация Столичната дирекция на вътрешните работи е депозирала писмен отговор, в който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето й. Посочва, че нарушението е установено с годно и изправно техническо средство, което е допустимо от закона. В случая не е налице намеса в работата на техническото средство от страна на длъжностното лице. Последното само го включва и задава ограничението на скоростта, след което го изключва, поради което правилно е ангажирана отговорността на сочения за нарушител в съответствие с разпоредбата на чл. 188 от ЗДвП. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.
Предмет на производството пред Софийския районен съд е ЕФ Серия К № 10786162, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Н. И. И. е наложена глоба в размер на 400 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:
На 11.05.2023 г. в 09:37 часа, мобилна система за видеоконтрол – автоматизирано техническо средство тип Cordon M2 с № MD1197, заснела товарен автомобил марка „И.“, модел „35 Ц 15“, рег. [рег.номер на МПС] , движещ се в [населено място], по [улица]В., с посока от Околовръстен път към [улица], с превишена скорост - 85 км./ч., след приспаднат толеранс,

измерена от техническото средство, при максимално разрешена скорост от 50 км./ч., в населено място, което ограничение е въведено с пътен знак В26, съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗДвП.
Въз основа на тези данни и проверка на собственост на заснетото МПС с рег. [рег.номер на МПС] , е установено, че въпросното МПС е регистрирано на юридическото лице „Гавина Ел“ ООД, поради което на основание чл. 189, ал. 5 от ЗДвП (редакцията на разпоредбата, която е в сила до 07.05.2026 г.) във връзка с чл. 188, ал. 2 от ЗДвП на законния представител на собственика „Гавина Ел“ ООД, а именно Д. К. М., ЕГН [ЕГН] е издаден ЕФ Серия К №7435215 (л.48 от делото), който му е връчен на 04.05.2025 г.
На 12.05.2025 г. Д. К. М. е подал декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, в която е декларирал, че на 11.05.2023 г. в 08:00 часа МПС с рег. [рег.номер на МПС] е било във владение на Н. И. И., като представил и копие от СУМПС на И..
С оглед на това, издаденият на Д. К. М. ЕФ Серия К №7435215 е анулиран и на 13.05.2025 г. е издаден обжалваният ЕФ Серия К № 10786162 срещу Н. И. за нарушение на чл. 21, ал. 2, във връзка с ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева.
Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на ЕФ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

При изяснена фактическа обстановка районният съд е направил правилен извод, че касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Чл. 21, ал. 1 от ЗДвП въвежда забрана за водачите на МПС, при избиране на скоростта на движение, да превишават определените в тази разпоредба стойности, които за пътно превозно средство от категория „В“ (каквото е процесното) са: в населено място - 50 км/ч.; извън населено място - 90 км/ч.; по автомагистрала - 140 км/ч.; по скоростен път - 120 км/ч. По аргумент от ал. 2 на същата разпоредба, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не се оспорва, че касаторът на датата на установеното нарушение е управлявал МПС И. 35 Ц 15, с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока от Околовръстен път към [улица].
Въвеждането на ограничение в скоростния режим за МПС от различните категории според вида и местоположението на съответния път - в населено място или извън него, автомагистрала, скоростен път, не противоречи на нито един нормативен акт на националното право или международен акт, по който Б. е страна. Напротив, ограниченията на скоростта с оглед спецификата на пътя и техническите характеристики на МПС от съответната категория е въведено именно с цел пътна безопасност на всички участници в движението. Извън случаите по член 21, ал. 1 от ЗДвП, ограничение на скоростта съгласно чл 21, ал. 2 от ЗДвП се въвежда с пътен знак. Такъв е и процесният случай – установено е наличието на пътен знак В-26, въвеждащ максимално разрешена скорост от 50 километра в час. В този смисъл, дадената от АНО правна квалификация е правилна.
За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост в населено място, чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП предвижда административно наказание „глоба“,

която за превишаване от 31 до 40 km/h - с глоба 400 лв. Установено е, че скоростта, с която е засечен касатора е 85 км/ч, като е отчетена допустимата грешка в полеви условия от 3%, т.е. установено е превишение на скоростта от 35 km/h .
Юридическите факти, обуславящи ангажирането на административно -наказателната отговорност на касатора са безспорно установени, субсумирани са под съответните материалноправни норми, а при издаване на ЕФ не се констатирани съществени нарушения на процесуалните правила, поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения електронен фиш са правилни.
Изложените в касационната жалба възражения са неоснователни. Не винаги множеството възражения и обема на жалбата обуславят адекватна защита. Напротив възможно е, както е в процесния случай, същите да са неуспешен опит за „прикриване“ на липсата на защитимо право.
Твърдението, че производството е недопустимо поради участие на ненадлежна страна, а именно: СДВР е в противоречие с разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и Тълкувателно решение № 1/26.02.2014 г., постановено по т. д. № 1/2013 г. по описа на Върховния административен съд, в съответствие с които съкратеното производство за административнонаказателна отговорност чрез издаване на ЕФ е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с Наказателно постановление. Електронният фиш е приравнен едновременно към АУАН и наказателно постановление само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, от което следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и наказателно постановление, подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В съответствие с цитираното ТР е и възприетото в съдебната практика становище, че за законосъобразността на електронния фиш е достатъчно да е изготвен чрез въведени по съответния ред автоматизирани технически средства или системи, при спазване на изискванията за тяхното използване. Липсва изискване за посочване на издател на ЕФ, различен от съответната териториална структура на МВР, каквато е СДВР. Именно издателят на ЕФ е надлежният ответник при оспорване на ЕФ.
Липсата на изричен съдебен акт за конституиране на страните не е процесуално нарушение. С подаването на жалбата до съответния районен съд възниква процесуалното правоотношение между него и жалбоподателя, а с призоваването на ответника (арг. от чл.61, ал.1 от ЗАНН) той също придобива качеството на страна по делото.
Не се установява и твърдяното непълно комплектуване на административнонаказателната преписка и на делото. От материалите по приложената преписката е видно, че ваззивната инстанция е разполагала с електронния фиш, снимковия материал, удостоверението за техническа изправност на използваното средство, както и с документите, удостоверяващи одобрения тип на устройството. Жалбоподателят не сочи конкретен липсващ документ, който би имал значение за правилното решаване на спора, поради което и възражението му е произволно.
Относно отказа на съда да събере допълнителни доказателства, следва да се отбележи, че същият разполага с правомощието да прецени относимостта и необходимостта от исканите доказателства. Съдът не е длъжен да уважава всички доказателствени искания на страните, а само тези, които са насочени към установяване на фактите, включени в предмета на доказване и са необходими за изясняване на обективната истина. В случая ваззивната инстанция е упражнила надлежно това свое правомощие по чл. 107, ал. 3 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН.
Неоснователно е и възражението за нищожност или неяснота на електронния фиш. Фишът съдържа всички задължителни реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, включително дата, място, описание на нарушението, данни за моторното превозно средство, размера на санкцията и органа, който го е издал. Законът не изисква подпис или посочване на конкретно длъжностно

лице, поради което липсата на такива е правно ирелевантно. Следва да се посочи и, че наказателното постановление и ЕФ, за разлика от административните актове по АПК и съдебните актове по АПК и ГПК, не могат да бъдат нищожни. При незаконосъобразност на актовете, с които се ангажира наказателна и административнонаказателна отговорност- присъда, НП ЕФ, фиш, същите са валидни актове и подлежат само на отмяна или изменение- чл. 334 от НПК; чл. 63, ал. 2 от ЗАНН.

Твърдението за издаване или връчване след изтичане на преклузивни срокове също е неоснователно, тъй като за електронният фиш срокът по чл. 34 ЗАНН е неприложим. Както вече беше посочено, спрямо ЕФ процедурата по ЗАНН е неприложима, а специалният ЗДвП не предвижда срок за връчване на електронния фиш.

По отношение на достоверността на техническото средство следва да се акцентира, че по делото са приобщени към доказателствените материали удостоверение за одобрен тип, протокол за техническа изправност и снимков материал, които са би достатъчни за преценката на ваззивната инстанция за правилно функциониране на устройството към момента на заснемане. Липсата на „оригинален файл“ от устройството не представлява нарушение, тъй като законът не изисква такъв да бъде прилаган към преписката. Снимковият материал е достатъчно за преценката на съда доказателствено средство.

Неоснователно е и възражението за непълна или формална оценка на доказателствата. Касационната инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл. 14 от НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства (напълно пренебрегнал), формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото категорично не сочат. От мотивите на оспореното решение се установява, че съдът е обсъдил всички относими и необходими доказателства и е формирал вътрешното си убеждение в съответствие с чл. 14 от НПК. Изложените мотиви са ясни, последователни и обосновани вследствие на осъществения от Софийския районен съд анализ на доказателствената съвкупност по делото.

Не на последно място, следва да се посочи, че електронният достъп до всички материали по делото улеснява страните, но липсата на някои от тях в електронен формат, ако това е така, не обуславя нарушено право на защита и по никакъв начин не обуславя отмяната на съдебния акт на това основание. Жалбоподателят е бил своевременно призован за съдебно заседание и е могъл да се запознае с доказателствата по делото на място в Софийския районен съд и при приемането им по време на проведеното съдебно следствие.

По искането на адв. Д. за спиране на производството и отправяне на искане до председателя на Върховния административен съд за приемане на съвместно тълкувателно постановление по чл. 124, ал. 3 във връзка с чл. 125 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) касационният състав намира следното:

Съгласно императивната разпоредба на чл. 125 от ЗСВ кръгът на субектите, оправомощени да инициират тълкувателно производство пред ВАС и ВКС, е изчерпателно определен в закона, като страните по висящи съдебни производства нямат призната процесуална легитимация да правят такива искания. Направеното

от касатора искане не обвързва съда и не създава задължение за решаващия състав да сезира органите по чл. 125 от ЗСВ.
Не са налице и предпоставките за спиране на производството по чл. 154а, ал. 1, т. 7 от АПК, тъй като законовата уредба изисква наличието на вече образувано и висящо тълкувателно дело пред върховните съдилища по въпрос от значение за спора. Самото предложение или искане на страна за бъдещо иницииране на такова производство не съставлява процесуално основание за спиране на делото. Тълкувателното производство няма за предмет разрешаването на конкретен правен спор и не формира сила на пресъдено нещо спрямо субективни права, поради което не представлява преюдициално производство по смисъла на процесуалния закон. Позоваването на противоречиви разрешения в отделни актове на състави от същия съд не десезира настоящия касационен състав, който дължи самостоятелно тълкуване и прилагане на закона съобразно своето вътрешно убеждение.
Неоснователно е и искането за сезиране на Конституционния съд на Република Б. по реда на чл. 150, ал. 2 от Конституцията за установяване на противоконституционност на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и за спиране на настоящото дело. Разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията предоставя процесуална възможност на съда („може да сезира“), а не вменява задължение за автоматично сезиране при всяко искане на страна по делото. Упражняването на това правомощие предполага решаващият съд сам да е формирал обосновано и мотивирано съмнение за несъответствие между приложимия законов текст и Конституцията, каквато убеденост в настоящия състав не е налице. В. с чл. 189, ал. 4 от ЗДвП специален съкратен ред за налагане на административно наказание с електронен фиш при нарушения, заснети с автоматизирани технически средства, представлява допустима законова диференциация, съобразена със спецификата на този вид деяния. Тази уредба не противоречи на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията и не накърнява правото на защита по чл. 56 от Конституцията, тъй като законосъобразността на електронния фиш подлежи на пълен фактически и правен съдебен контрол в две инстанции по реда на ЗАНН и АПК. Липсата на предварителна фаза по съставяне на АУАН и изслушване пред административния орган не лишава адресата от защита, доколкото всички възражения и доказателствени искания могат да бъдат наведени в пълен обем пред съда. Доводите за нарушаване на чл. 10 от Закона за нормативните актове относно систематиката и единството на административнонаказателната материя касаят въпроси на законодателна целесъобразност и съотношение между закони от еднакъв ранг, които не съставляват предмет на контрол за конституционосъобразност по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията. Тъй като не са налице основания за сезиране на Конституционния съд, а съгласно чл. 150, ал. 2, изр. второ от Конституцията и чл. 154а, ал. 1, т. 6 от АПК спиране се предвижда единствено при допуснато за разглеждане по същество искане пред Конституционния съд, искането за спиране

на производството също следва да бъде оставено без уважение.

В обобщение на изложеното, настоящият касационен състав обуславя краен извод за правилност за валидност, допустимост и правилност на обжалвания съдебен акт, което налага отхвърляне на касационната жалба.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 66.47 евро (130 лева), съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1566/04.05.2026 г., постановено по НАХД №17918/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Н. И. И. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 66.47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: